

Maria Tereza la Viena. În adevăr, după traducerea memoriului în limba germană, la Timișoara, cei doi s-au îndreptat spre capitala împărăției habsburgice. Din interogatoriul ce li s-a luat atunci, reiese că Oprea Miclăuș era acum pentru a treia oară la Viena, în aceeași calitate de trimis al credincioșilor ortodocși din Transilvania, pe când tânărul preot Moise era pentru prima oară. Cu câteva zile înainte, au fost primiți în audiență de împărăteasa Maria Tereza și cancelarul Kaunitz. Dar în loc să li se dea răspuns la plângerea pe care o înaintaseră Curții, cei doi trimiși ai clerului și credincioșilor din „Mărginimea” Sibiului au fost arestați și aruncați în închisoarea de la Kufstein. Au fost așteptați zadarnic de familiile, de consătenii și de toți mărturisitorii dreptei credințe, în numele cărora făcuseră acel drum lung și obositor până la Viena.

La trei ani de temniță, deci în 1755, reprezentanții românilor ortodocși din sudul Transilvaniei întocmeau o scrisoare către mitropolitul Pavel Nenadovici, prin care-l informau de multele suferințe pe care le îndurau pentru credința lor. Între altele, îl rugau „să ne lăsați pentru Hristos și pentru acești oameni cari i-au trimis țara la împărăție, anume Oprea Miclăuș, popa Măcinic, căci multă dorire are țara de ei, care nu știm sunt undeva sau ba”. Îngrijorați de soarta lor, la 4 decembrie 1756, săliștenii adresează un nou memoriu către același mitropolit, relatând că: „nu este putere mai multă a putea răbda răul care ne cade nouă asupra de la

popii cei uniți în toate zilele și supărările, că în toate zilele ne prind la arest și ne căsnesc (chinuiesc, n.n.) cum este mai rău, încă ne dau și în mâna birăilor (primari, n.n.), de ne închid prin temnițe, deci de al lor mare rău ne-am pustiit tot, și case și moșii și ședem tot fugiți la păduri, fiindcă nouă nu ne trebuiesc popii cei uniți până la moarte”. Iar în partea finală a memoriului scriau: „Și ne rugăm... pentru ai noștri care noi satele i-am ales oameni și i-am trimis la prea înălțata Curte, anume popa Măcinic și Oprea Miclăuș. Să fii Maria Ta întru ajutor ca să ne sloboadă, căci sunt oameni buni și sunt oameni de noi toți și cu voia noastră trimiși”. La adunarea convocată de cuviosul ieromonah Sofronie de la Cioara, în februarie 1761, la Alba Iulia, s-a cerut de asemenea, eliberarea lui Oprea Miclăuș și a preoților Măcinic din Sibiel și Ioan din Galeș.

Soția lui Oprea, Stana, cerea îndurare împăratului Iosif II, să-l elibereze pe soțul ei măcar acum, după o robie de 30 de ani. Conducerea închisorii raporta că nu se știa nimic despre el. Înseamnă că amândoi și-au sfârșit zilele în fioroasa temniță de la Kufstein, jertfindu-și viața pentru credința ortodoxă, câștigând pentru aceasta cununile muceniciei.

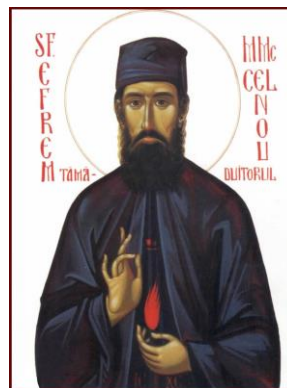
Biserica Ortodoxă Română a făcut proslăvirea Sf. Moise Măcinic, împreună cu cea a preotului Ioan din Galeș, în anul 1992, rândundu-le data de 21 octombrie ca zi de pomenire.

(Preot Prof. Dr. Mircea Păcurariu,  
Sfinți daco-români și români)

## DIN MINUNILE SFÂNTULUI EFREM CEL NOU

Dimitrios Barbarigos a fost șomer multă vreme și începuse să-și piardă nădejdea că și-ar mai putea găsi vreodată servicii. A auzit într-o bună zi despre Sfântul Efrem și a venit la mănăstire ca să se închine moaștelor acestuia. S-a rugat cu durere și apoi a simțit multă liniște sufletească și a fost cuprins de o adâncă bucurie. Toată mănăstirea era învăluită de mireme cerești. L-a rugat pe sfânt să-l ajute să-și găsească un loc de muncă. Și de această dată sfântul s-a lăsat înduplecat de rugăciune. Peste câteva zile i-a apărut în vis, îmbrăcat în alb, și i-a spus că în scurt timp își va găsi servicii, lucru ce s-a petrecut întocmai. După numai o săptămână, Dimitrios și-a găsit un loc de muncă la un spital, ca infirmier. De atunci s-a rugat în fiecare zi sfântului ca să mijlocească pentru el la Tronul ceresc.

(Noi minuni ale Sfântului Efrem, traducere din limba greacă)



Sf. Efrem cel  
Nou, icoană